

ΕΝΩΣΙΟΝ ΤΟΥ

Αν. Α. Κ. ρ. Τ. κ. Αθηνών ΤΟΥ Ν. 4022/11

ΑΠΟΛΟΓΗΤΙΚΟ ΥΠΟΜΝΗΜΑ

Του ΓΣΟΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ - ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ του
Αλεξάνδρου, κατοίκου Αθηνών, οδός Κόμνα Τράκα 3

Με βάση την ποινική δίωξη που άσκησε και σε βάρος μου ο Εισαγγελλέας Πλημ/κών Αθηνών για το αδίκημα της νομιμοποίησης εσόδων από παράνομη δραστηριότητα και για τη συμμετοχή μου σε εγκληματική οργάνωση, διενεργείται από εσάς κύρια ανάκριση, και για να αντικρούσω τη νομική και ουσιαστική αβασιμότητα της ποινικής δίωξης, θέτω υπόψη σας τα παρακάτω πραγματικά γεγονότα σε συνδυασμό με τους παρακάτω νομικούς ισχυρισμούς, και συγκεκριμένα:

1. ΕΝΣΤΑΣΗ ΑΠΑΡΑΔΕΚΤΟΥ ΔΕΔΙΚΑΣΜΟΥ ΤΗΣ ΠΟΙΝΙΚΗΣ ΔΙΩΣΗΣ

Α) Σύμφωνα με το αρ. 57 ΚΠΔ παρ. 1 «αν κάποιος έχει καταδικαστεί αμετάκλητα ή αθωωθεί ή έχει πάψει η ποινική δίωξη εναντίον του δεν μπορεί να ασκηθεί και πάλι εις βάρος του δίωξη για την ίδια πράξη ακόμη και αν δοθεί σ' αυτή διαφορετικός χαρακτηρισμός. Κατά την παρ. 3 « Αν παρά την πιο πάνω απαγόρευση ασκηθεί ποινική δίωξη, κηρύσσεται απαράδεκτη λόγω δεδικασμένου». Εκ της διατάξεως αυτής καθορίζονται σωρευτικώς οι προϋποθέσεις του δεδικασμένου ως εξής: α) αμετάκλητη απόφαση ημεδαπού ποινικού δικαστηρίου ή βούλευμα δικαστικού συμβουλίου δια του οποίου καταδικάσθηκε ή αθώωθηκε ή έπαυσε οριστικά η ποινική δίωξη, β) ταυτότητα προσώπων τα οποία διώκονται εκ νέου, γ) ταυτότητα πράξεως που υφίσταται όταν η νέα κατηγορία συγκροτείται εξ αντικειμένου από τα ίδια περιστατικά, δηλ. από τα ίδια κατά τον χρόνο και

τον τόπο τέλεσης ιστορικά γεγονότα, από τα οποία απαρτίζεται κατά τα ουσιώδη αντικειμενικά στοιχεία αυτής, ακόμη κι αν έχει δοθεί σε αυτή διαφορετικός νομικός χαρακτηρισμός. Η νομολογία με ανάλογη εφαρμογή των όσων ορίζει το αρ. 57 παρ. 3 ΚΠΔ για το δεδικασμένο, δέχεται παγίως ότι αν η προηγηθείσα ποινική δίωξη έχει κριθεί οριστικά, όχι όμως και αμετάκλητα, η δεύτερη δίωξη πρέπει να κηρύσσεται απαράδεκτη.

Επομένως για την ύπαρξη εκκρεμοδικίας που αποτελεί αρνητική δικονομική προϋπόθεση κωλύουσα τη νέα δίωξη απαιτείται να συντρέχουν οι ίδιες ακριβώς προϋποθέσεις όπως επί δεδικασμένου, πλην του αμετακλήτου, οπότε κηρύσσεται απαράδεκτη η μεταγενέστερη χρονικά ποινική δίωξη. Σε κάθε περίπτωση, η αρχή της οικονομίας της δικαστικής ενέργειας επιβάλλει, όταν υπάρχουν περισσότερες εκκρεμείς διαδικασίες, να προτιμάται η διαδικαστικά πλέον προηγμένη, όπως όταν η μια βρίσκεται στον δεύτερο βαθμό, κηρύσσεται απαράδεκτη η δίωξη που εκκρεμεί στον πρώτο βαθμό (ΑΠ1048/2005 ΠοινΔ2005/1365, ΑΠ2309/2003 ΠοινΔικ2004/482, ΑΠ1672/2003 ΠοινΔικ 204/229, ΑΠ 1506/1998 ΠΧ ΜΘ/843, ΣυμβΣτρΘες 122/87 Αρμ 1988/60)

Στη συγκεκριμένη λοιπόν περίπτωση, και με βάση τα προηγούμενα, η ποινική δίωξη που ασκήθηκε σε βάρος μου για τη νομιμοποίηση εσόδων από παράνομη εγκληματική δραστηριότητα και με βάση την οποία διενεργείται από εσάς κυρία ανάκριση, είναι απαράδεκτη διότι:

Σύμφωνα με το άρθρο 86 §§ 1-4 του Συντάγματος «1. Μόνο η Βουλή έχει την αρμοδιότητα να ασκεί δίωξη κατά όσων διατελούν ή διετέλεσαν μέλη της Κυβέρνησης ή Υφυπουργοί για ποινικά αδικήματα που τέλεσαν κατά την άσκηση των καθηκόντων τους, όπως ο νόμος ορίζει. Απαγορεύεται η θέσπιση ιδιώνυμων Υπουργικών αδικημάτων.

2. Δίωξη, ανάκριση, προανάκριση ή προκαταρκτική εξέταση κατά των προσώπων και για τα αδικήματα που αναφέρονται στην παράγραφο 1 δεν επιτρέπεται χωρίς προηγούμενη απόφαση της Βουλής κατά την παράγραφο 3.

Αν στο πλαίσιο άλλης ανάκρισης, προανάκρισης, προκαταρκτικής εξέτασης ή διοικητικής εξέτασης προκύψουν στοιχεία, τα οποία σχετίζονται

με τα πρόσωπα και τα αδικήματα της προηγούμενης παραγράφου, αυτά διαβιβάζονται στη Βουλή από αυτόν που ενεργεί την ανάκριση, προανάκριση ή εξέταση.

3. Πρόταση άσκησης δίωξης υποβάλλεται από τριάντα τουλάχιστον βουλευτές. Η Βουλή, με απόφασή της που λαμβάνεται με την απόλυτη πλειοψηφία του όλου αριθμού των βουλευτών, συγκροτεί ειδική κοινοβουλευτική επιτροπή για τη διενέργεια προκαταρκτικής εξέτασης, διαφορετικά, η πρόταση απορρίπτεται ως προδήλως αβάσιμη.

Το πόρισμα της επιτροπής του προηγούμενου εδαφίου εισάγεται στην Ολομέλεια της Βουλής η οποία αποφασίζει για την άσκηση ή μη δίωξης.

Η απόφαση λαμβάνεται με την απόλυτη πλειοψηφία του όλου αριθμού των βουλευτών. Η Βουλή μπορεί να ασκήσει την κατά την παράγραφο 1 αρμοδιότητα της μέχρι το πέρας της δεύτερης τακτικής συνόδου της βουλευτικής περιόδου που αρχίζει μετά την τέλεση του αδικήματος.

Με την διαδικασία και την πλειοψηφία του πρώτου εδαφίου της παραγράφου αυτής η Βουλή μπορεί οποτεδήποτε να ανακαλεί την απόφαση της ή να αναστέλλει τη δίωξη, την προδικασία ή την κύρια διαδικασία.

4. Αρμόδιο για την εκδίκαση των σχετικών υποθέσεων σε πρώτο και τελευταίο βαθμό είναι, ως ανώτατο δικαστήριο, Ειδικό Δικαστήριο που συγκροτείται για κάθε υπόθεση από έξι μέλη του Συμβουλίου της Επικρατείας και επτά μέλη του Αρείου Πάγου. Τα τακτικά και αναπληρωματικά μέλη του Ειδικού Δικαστηρίου κληρώνονται... Στο πλαίσιο του Ειδικού Δικαστηρίου της παραγράφου αυτής λειτουργεί Δικαστικό Συμβούλιο... Με απόφαση του Δικαστικού Συμβουλίου ορίζεται ένα από τα μέλη του που ανήκει στον Άρειο Πάγο ως ανακριτής.

Η προδικασία λήγει με την έκδοση βουλεύματος... Σε περίπτωση παραπομπής προσώπου που είναι ή διετέλεσε μέλος της Κυβέρνησης ή Υφυπουργός, ενώπιον του Ειδικού Δικαστηρίου συμπαραπέμπονται και οι τυχόν συμμετοχοί, όπως ο νόμος ορίζει».

Σε εκτέλεση της διάταξης αυτής του Συντάγματος, εκδόθηκε ο Ν. 3126/2003 ο οποίος ορίζει : Στο άρθρο 1 : «1. Πλημμελήματα ή κακουργήματα, που τελούνται από Υπουργό, κατά την άσκηση των καθηκόντων του, εκδικάζονται σύμφωνα με τις διατάξεις του νόμου αυτού από το κατ' άρθρο 86 του Συντάγματος Ειδικό Δικαστήριο, ακόμη και αν ο Υπουργός έχει παύσει να έχει την ιδιότητα αυτή.

2. Τυχόν συμμετοχοί συμπαραπέμπονται και δικάζονται σύμφωνα με τις διατάξεις του νόμου αυτού.

3. Οι αξιόποινες πράξεις της παραγράφου 1, **οι οποίες δεν τελέσθηκαν κατά την άσκηση των καθηκόντων του Υπουργού**, δικάζονται από τα αρμόδια δικαστήρια σύμφωνα με τις διατάξεις του Π.Κ., των ειδικών ποινικών νόμων και του Κ.Π.Δ.».

Στο άρθρο 2§1: «Όπου στον νόμο χρησιμοποιείται ο όρος “Υπουργός”, νοείται μέλος της Κυβέρνησης ή Υφυπουργός». Στο άρθρο 3: «1. Οι αξιόποινες πράξεις που αναφέρονται στο άρθρο 1 παρ. 1 του νόμου αυτού παραγράφονται με τη συμπλήρωση πέντε (5) ετών από την ημέρα που τελέστηκαν.

Η προθεσμία της παραγραφής του προηγούμενου εδαφίου αναστέλλεται μόνο στις εξής περιπτώσεις: α) όσο διαρκεί η βουλευτική περίοδος, κατά τη διάρκεια της οποίας τελέστηκε η πράξη, εκτός αν στο μεταξύ εκδόθηκε η απόφαση του άρθρου 6 παρ. 2 του νόμου αυτού, β) όσο διαρκεί η κύρια διαδικασία και γ) όσο ισχύει η απόφαση της Ολομέλειας της Βουλής, για την αναστολή της δίωξης, της προδικασίας ή της κύριας διαδικασίας, σύμφωνα με όσα ορίζονται στο άρθρο 6 παρ. 5 του νόμου αυτού. Σε κάθε περίπτωση η παραγραφή επέρχεται με τη συμπλήρωση δέκα (10) ετών από την τέλεση της πράξης.

2. Το αξιόποινο των πράξεων των Υπουργών, που αναφέρονται στο άρθρο 1 παρ. 1, εξαλείφεται με το πέρας της δεύτερης τακτικής συνόδου της βουλευτικής περιόδου που αρχίζει μετά την τέλεση της αξιόποινης πράξης, εάν ως τότε η Βουλή δεν έχει αποφασίσει να ασκήσει ποινική δίωξη κατά του Υπουργού, σύμφωνα με όσα ορίζονται στο νόμο αυτόν».

Στο άρθρο 4§1: «1. Δεν επιτρέπεται προκαταρκτική εξέταση, ποινική δίωξη, προανάκριση ή ανάκριση κατά Υπουργού, για τις αξιόποινες πράξεις που αναφέρονται στο άρθρο 1 παρ. 1, χωρίς προηγούμενη απόφαση της Ολομέλειας της Βουλής κατά τα άρθρα 5 και 6 του παρόντος».

Στο άρθρο 7: «1. Η άσκηση ποινικής δίωξης κατά Υπουργού καταλαμβάνει υποχρεωτικά και τους τυχόν συμμετόχους, οι οποίοι εφεξής κατηγορούνται και δικάζονται μαζί με τον Υπουργό. 2. Η αναστολή κατά το προηγούμενο άρθρο καλύπτει και τους συμμετόχους. Το ίδιο ισχύει και για την ανάκληση της δίωξης, εφόσον η Βουλή το αποφασίσει ρητώς. 3. Αν η Βουλή απορρίψει ως προδήλως αβάσιμη την πρόταση για την άσκηση ποινικής δίωξης (άρθρο 5 παρ. 2) ή αποφασίσει να μην ασκήσει δίωξη (άρθρο 6 παρ. 2), δεν θίγεται ως προς τους συμμετόχους η δικαιοδοσία των τακτικών ποινικών δικαστηρίων, ως προς τους οποίους στην περίπτωση αυτή παύουν να έχουν εφαρμογή οι διατάξεις του νόμου αυτού».

Στις παρ. 4 και 6 του άρθρου 8: «4. Με την επιφύλαξη των διατάξεων του παρόντος, το Δικαστικό Συμβούλιο έχει τις αρμοδιότητες των άρθρων 307επ. του Κ.Π.Δ.

6. Η απόφαση της Ολομέλειας της Βουλής για την άσκηση της ποινικής δίωξης έχει το χαρακτήρα γραπτής παραγγελίας, κατά το άρθρο 246 του Κ.Π.Δ., για τη διενέργεια κύριας ανάκρισης».

Στο άρθρο 10 παρ. 4: «Ο ανακριτής έχει το δικαίωμα και οφείλει να επεκτείνει τη δίωξη και κατά των συμμετοχών που δεν αναφέρονται την απόφαση της Βουλής για τη δίωξη.

Ως προς τις αρμοδιότητες του ανακριτή και τη διενέργεια της ανάκρισης εφαρμόζονται αναλόγως οι διατάξεις του Κ.Π.Δ.

Στις παρ. 1 και 4 του άρθρου 11: «1. Μετά το πέρας της κύριας ανάκρισης, η δικογραφία διαβιβάζεται στον Εισαγγελέα του Δικαστικού Συμβουλίου.

Ο Εισαγγελέας μπορεί να επιστρέψει τη δικογραφία στον ανακριτή για συμπλήρωση της ανάκρισης ή να υποβάλει τη δικογραφία με πρότασή του στο Συμβούλιο.

4. Εάν συντρέχει περίπτωση παραπομπής μόνο του συμμετόχου, το Συμβούλιο τον παραπέμπει στο ακροατήριο του αρμόδιου κατά τις κοινές διατάξεις δικαστηρίου».

Στο δε άρθρο 22§1: «Για όσα θέματα δεν ρυθμίζονται διαφορετικά στον νόμο αυτόν εφαρμόζονται οι διατάξεις του Π.Κ. και του Κ.Π.Δ.».

Με βάση δε το άρθρο 43 του Κ.Π.Δ. ο Εισαγγελέας ασκεί την Ποινική Δίωξη: α) με παραγγελία προς προανάκριση, β) προς ανάκριση και γ) με απευθείας κλήση.

Στην συγκεκριμένη περίπτωση και με βάση το από 6-6-2011 πόρισμα της Ειδικής Κοινοβουλευτικής Επιτροπής που υπάρχει στη δικογραφία ασκήθηκε από την Ολομέλεια της Βουλής κατά την συνεδρίαση ΡΕΖ΄ της 1-7-2011 ποινική δίωξη για: α) Το αδίκημα της παθητικής δωροδοκίας, β) Για τα αδικήματα νομιμοποίησης εσόδων από παράνομη δραστηριότητα για το χρονικό διάστημα από 17-11-1999 μέχρι 16-4-2010 και με βάση την απόφαση αυτή της Βουλής, που έχει και τον χαρακτήρα της παραγγελίας με βάση το άρθρο 8 παρ. 6 του Ν. 3126/03, διατάχθηκε η διενέργεια κύριας ανάκρισης που επρόκειτο να διενεργηθεί από τον Ανακριτή που θα διορίσει το Δικαστικό Συμβούλιο του άρθρου 86 παρ. 4 του Συντάγματος ο οποίος πράγματι και διορίστηκε πλην όμως διαφώνησε ως προς την νομιμότητα της διενέργειας της κύριας ανάκρισης και με την διαφωνία αυτή συμφώνησε και ο κ. Εισαγγελέας Πλη/κων και γι' αυτό εισήγαγε την υπόθεση στο Δικαστικό Συμβούλιο συμφωνώντας με τον Ανακριτή.

Το Δικαστικό Συμβούλιο συνεδρίασε στις 5-8-2011, ύστερα από την διαφωνία του Ανακριτή για την μη διενέργεια κύριας ανάκρισης με βάση την παραγγελία της Βουλής των Ελλήνων, και εξέδωσε το με αριθμό 1/2011 Βούλευμα με το οποίο, και για τους λόγους που αναφέρει στο σκεπτικό του και το αιτιολογικό του κήρυξε απαράδεκτη την Ποινική Δίωξη κατά του Α.Τ. για το αδίκημα της παθητικής δωροδοκίας και παρέπεμψε στον αρμόδιο Εισαγγελέα Πλημ/κων την υπόθεση και την σχετική ποινική

Δικογραφία για την αξιόποινη πράξη της νομιμοποίησης εσόδων από την εγκληματική δραστηριότητα της παθητικής δωροδοκίας χωρίς να παραγγείλει στον κ. Εισαγγελέα Πλημ/κων οτιδήποτε σχετικό για την περαιτέρω διενέργεια οποιασδήποτε πράξης, δεδομένου ότι και με βάση το σκεπτικό του και το αιτιολογικό του δεν μπορούσε να εξετάσει την νομιμότητα της ποινικής δίωξης που είχε ασκήσει η Βουλή.

Στις 29-8-2011 ο κ. Εισαγγελέας Πλημ/κων Αθηνών λαμβάνει την Δικογραφία και από την μελέτη και την επεξεργασία που έκανε διαπιστώνει ότι για το αδίκημα του ξεπλύματος έχει ήδη ασκηθεί Ποινική Δίωξη από την Βουλή των Ελλήνων για τη νομιμότητα ή μη της οποίας (ποινικής δίωξης) δεν αποφάνθηκε το προαναφερόμενο Δικαστικό Συμβούλιο του άρθρου 86 του Συντάγματος.

Αφού λοιπόν διαπιστώνει ότι έχει ήδη ασκηθεί Ποινική Δίωξη από την Βουλή των Ελλήνων για το αδίκημα του ξεπλύματος δεν μπορεί να ασκήσει ο ίδιος νέα Ποινική Δίωξη για το ίδιο αδίκημα, δεδομένου ότι θα υπήρχε εκκρεμοδικία με βάση το άρθρο 57 του Κ.Π.Δ.. Επίσης διενεργήθηκε παράνομα προκαταρκτική εξέταση δεδομένου ότι ήδη έχει ασκηθεί ποινική δίωξη από τη Βουλή των Ελλήνων και στη συνέχεια διαβιβάστηκε η Δικογραφία στον 13^ο Ανακριτή παραγγέλλοντας την διενέργεια κύριας ανάκρισης χωρίς να εξειδικεύονται οι αξιόποινες πράξεις και τα σχετικά άρθρα του Π.Κ. όπως απαιτεί το άρθρο 246 του Κ.Π.Δ., δεδομένου ότι οι αξιόποινες πράξεις και τα σχετικά άρθρα εξειδικεύονται στην Ποινική Δίωξη που έχει ασκήσει η ολομέλεια της Βουλής των Ελλήνων.

Επί πλέον και αν ακόμη θεωρηθεί ότι η παραγγελία που έδωσε στον 13^ο Ανακριτή για την διενέργεια κύριας ανάκρισης αποτελεί άσκηση Ποινικής Δίωξης με βάση το άρθρο 43 του Κ.Π.Δ. αυτή είναι απαράδεκτη λόγω εκκρεμοδικίας.

Στη συνέχεια ο 13^{ος} Ανακριτής αφού έλαβε την παραγγελία για την διενέργεια κύριας ανάκρισης αντί να διαφωνήσει με το σκεπτικό και το αιτιολογικό ότι δεν μπορεί να διενεργήσει κύρια ανάκριση δεδομένου ότι είχε ήδη ασκηθεί Ποινική Δίωξη από την Ολομέλεια της Βουλής των

Ελλήνων και η παραγγελία του κ. Εισαγγελέα δεν ήταν νόμιμη, επέστρεψε την Δικογραφία στον κ. Εισαγγελέα με το αιτιολογικό ότι δεν μπορεί να διενεργήσει κύρια ανάκριση επειδή δεν εξειδικεύονται οι αξιόποινες πράξεις και δεν αναφέρονται τα άρθρα του Π.Κ. που τις προβλέπουν όπως ορίζει το άρθρο 246 του Κ.Π.Δ.

Μετά λοιπόν την επιστροφή της δικογραφίας από τον κ. Ανακριτή στον κ. Έισαγγελέα Πλημ/κών ο τελευταίος αντί να κάνει τις νόμιμες ενέργειες δηλ. να διαβιβάσει τη δικογραφία στη Βουλή και αυτή με τη σειρά της να ανακαλέσει την ποινική δίωξη για το αδίκημα του ξεπλύματος, όπως έχει δικαίωμα από το αρ. 66 Σ και από το Ν 3121/03, συνεχίζει παράνομα τη διενέργεια προκαταρκτικής εξέτασης, αφού ήδη εκκρεμεί η ποινική δίωξη της Βουλής, και στη συνέχεια ασκεί ο ίδιος ποινική δίωξη σε βάρος μου για το αδίκημα της νομιμοποίησης εσόδων από παράνομη εγκληματική δραστηριότητα, για τις ίδιες πράξεις για τις οποίες έχει ήδη ασκηθεί ποινική δίωξη από τη Βουλή, και απλώς διαφοροποιεί τον χρόνο τέλεσης από 17-11-1999 μέχρι 16-4-2010 σε χρόνο τέλεσης από την αρχή του έτους 1998 έως το έτος 2010, και πλέον περιλαμβάνει το αδίκημα της νομιμοποίησης εσόδων όσον αφορά την προμήθεια των 21 TOR –M1 οχημάτων.

Αποδεικνύεται λοιπόν ότι η νέα αυτή ποινική δίωξη που ασκήθηκε σε βάρος μου με βάση την οποία διενεργείται από εσάς κύρια ανάκριση, είναι απαράδεκτη.

Το γεγονός του απαραδέκτου το διαπίστωσαν και οι κυρίες Εισαγγελείς του Πρωτοδικείου Αθηνών, και προκειμένου να δικαιολογήσουν την άσκηση της νέας ποινικής δίωξης, στο τέλος της σελ. 75 της με αρ. πρωτ. 188/22-3-2012 αναφοράς τους, προς την Διευθύνουσα την Εισαγγελία Πρωτοδικών Αθηνών, η οποία υπάρχει στη Δικογραφία, και αναφέρουν:

«...Σημειώνεται ως εκ περισσού ότι η Βουλή έχει αρμοδιότητα προς άσκηση ποινικής δίωξης μόνον ενώπιον του Δικαστικού Συμβουλίου και του Δικαστηρίου του αρ. 86 του Σ και όχι ενώπιον των κοινών ποινικών Δικαστηρίων. Η διαβίβαση συνεπώς της ποινικής δικογραφίας στον αρμόδιο Εισαγγελέα Πλημμελειοδικών Αθηνών έχει την έννοια της διαβίβασης των σχετικών εγγράφων προς διερεύνηση από αυτόν εάν

συντρέχει περίπτωση άσκησης ποινικής δίωξης, για τις αξιόποινες πράξεις αρμοδιότητάς του, της αρξάμενης με την άσκηση ποινικής δίωξης από την Ολομέλεια της Βουλής των Ελλήνων ποινικής δίκης περαιωθείσας με την έκδοση του ως άνω βουλεύματος του αρμοδίου Δικαστικού Συμβουλίου.»

Πλην όμως τα όσα αναφέρονται στην αναφορά αυτή είναι νομικά και ουσιαστικά αβάσιμα, διότι:

Α) Εφόσον η Βουλή των Ελλήνων έχει αρμοδιότητα για άσκηση ποινικής δίωξης στο Δικαστικό Συμβούλιο και το Δικαστήριο του αρ. 86 Σ, γιατί ο Εισαγγελέας Πλημ/κών όταν διαπίστωσε την ύπαρξη της ποινικής δίωξης από τη Βουλή για το ξέπλυμα, δεν επέστρεψε τη δικογραφία στη Βουλή προκειμένου να ανακαλέσει την ποινική δίωξη?

Β) Με το με αρ. 1/2011 Βούλευμα του Συμβουλίου του Αρείου Πάγου, δεν διαβιβάστηκε απλώς η δικογραφία στον κ. Εισαγγελέα Πλημ/κών, με την έννοια της διαβίβασης των σχετικών εγγράφων προς διερεύνηση για άσκηση ποινικής δίωξης, αλλά ΠΑΡΑΠΕΜΠΕΙ ΤΗΝ ΥΠΟΘΕΣΗ ΜΑΖΙ ΜΕ ΤΗΝ ΠΟΙΝΙΚΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ.

Στην προκειμένη λοιπόν περίπτωση δεν έχουμε ΑΠΛΗ ΔΙΑΒΙΒΑΣΗ ΤΩΝ ΕΓΓΡΑΦΩΝ ΤΗΣ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑΣ, όπως ΕΣΦΑΛΜΕΝΑ ΑΝΑΦΕΡΕΤΑΙ ΑΠΟ ΤΙΣ ΚΥΡΙΕΣ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΙΣ ΠΛΗΜ/ΚΩΝ ΑΘΗΝΩΝ, ΑΛΛΑ ΠΑΡΑΠΟΜΠΗ ΤΗΣ ΥΠΟΘΕΣΗΣ ΠΟΥ ΜΕ ΒΑΣΗ ΤΟ ΝΟΜΟ ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΟΤΙ ΕΧΕΙ ΑΣΚΗΘΕΙ ΗΛΗ ΠΟΙΝΙΚΗ ΔΙΩΞΗ ΚΑΙ ΚΑΛΕΙΤΑΙ Ο Κ. ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑΣ ΠΛΗ/ΚΩΝ ΝΑ ΚΑΝΕΙ ΤΙΣ ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΕΣ ΕΝΕΡΓΕΙΕΣ.

Αν το Δικαστικό Συμβούλιο του Αρείου Πάγου ήθελε να διαβιβάσει απλώς τα έγγραφα της δικογραφίας, θα το όριζε ρητά στο διατακτικό του και θα έπαυε την ποινική δίωξη εναντίον μου. Επομένως τα όσα διαλαμβάνουν οι κυρίες Εισαγγελείς είναι νομικά και ουσιαστικά αβάσιμα.

Γ) Τονίζουν στην αναφορά τους ότι διαβιβάστηκαν τα σχετικά έγγραφα για διερεύνηση αν πρέπει να ασκηθεί ποινική δίωξη, για τις αξιόποινες πράξεις αρμοδιότητάς τους, της αρξάμενης με την άσκηση ποινικής δίκης

από την Ολομέλεια της Βουλής των Ελλήνων, η οποία περατώθηκε με την έκδοση του με αρ. 1/2011 Βουλευμάτος του Συμβουλίου του Αρείου Πάγου. Από το αιτιολογικό όμως αυτό αποδεικνύεται ότι και οι κυρίες Εισαγγελείς διεπίστωσαν την ύπαρξη εκκρεμοδικίας λόγω της άσκησης της ποινικής δίωξης από τη Βουλή, και προκειμένου να ξεπεράσουν το εμπόδιο αυτό ισχυρίζονται ότι η ποινική δίωξη που άσκησε η Βουλή και για το ξέπλυμα έπαυσε να υπάρχει με την περάτωση της ποινικής δίκης.

Πλην όμως τα όσα ισχυρίζονται είναι νομικά και ουσιαστικά αβάσιμα, δεδομένου ότι με την έκδοση του με αρ. 1/2001 Βουλευμάτος ΔΕΝ ΠΕΡΑΤΩΘΗΚΕ Η ΠΟΙΝΙΚΗ ΔΙΚΗ ΟΣΟΝ ΑΦΟΡΑ ΤΟ ΞΕΠΛΥΜΑ, κι επομένως η ποινική δίωξη εξακολουθεί να υπάρχει αφού με το βούλευμα ΠΑΡΑΠΕΜΦΘΗΚΕ Η ΥΠΟΘΕΣΗ ΜΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ ΣΤΟΝ Κ. ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ ΠΛΗΜ/ΚΩΝ , Γ΄ΑΥΤΟ ΚΑΙ Ο ΙΔΙΟΣ Ο Κ. ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑΣ ΠΛΗΜ/ΚΩΝ ΔΙΑΒΙΒΑΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ ΣΤΟΝ 13^ο ΑΝΑΚΡΙΤΗ ΓΙΑ ΤΗ ΔΙΕΝΕΡΓΕΙΑ ΚΥΡΙΑΣ ΑΝΑΚΡΙΣΗΣ ΜΕ ΒΑΣΗ ΤΗΝ ΠΟΙΝΙΚΗ ΔΙΩΣΗ ΠΟΥ ΕΙΧΕ ΑΣΚΗΘΕΙ ΑΣΠΟ ΤΗ ΒΟΥΛΗ.

Αποδεικνύεται λοιπόν ότι τα όσα διαλαμβάνονται στην αναφορά είναι νομικά και ουσιαστικά αβάσιμα και επιπλέον το σκεπτικό και το αιτιολογικό αυτής έρχεται σε αντίθεση με τα προαναφερόμενα.

Έτσι λοιπόν εμφανίζεται το δικονομικά απαράδεκτο φαινόμενο να κληθώ να απολογηθώ ενώπιόν Σας ενώ εκκρεμεί ποινική δίωξη της Βουλής εις βάρος μου.

Β) Εκτός από το απαράδεκτο και η διενέργεια της προκαταρκτικής εξέτασης με βάση την οποία ασκήθηκε σε βάρος μου ποινική δίωξη για το ξέπλυμα, είναι απολύτως άκυρη διότι:

1) Με βάση το αρ. 31 ΚΠΔ όταν πρόκειται για κακούργημα ο κ. Εισαγγελέας Πλημ/κών κινεί την ποινική δίωξη μόνο εφόσον έχει διενεργηθεί προκαταρκτική εξέταση. Η προκαταρκτική εξέταση δεν συνεπάγεται την ποινική δίωξη αλλά διεξάγεται για τη συλλογή στοιχείων που είναι χρήσιμα για να κρίνει ο κ. Εισαγγελέας αν πράγματι έχει τελεστεί κάποια αξιόποινη πράξη, και δεν αποτελεί έναρξη της ποινικής δίωξης

σύμφωνα με το αρ. 43 παρ. 2 ΚΠΔ. Αν λοιπόν έχει ασκηθεί ποινική δίωξη, η προκαταρκτική εξέταση είναι άνευ αντικειμένου.

Στην προκειμένη περίπτωση, και όπως με λεπτομέρεια αναλύθηκε για το αδίκημα της νομιμοποίησης εσόδων από εγκληματική δραστηριότητα, έχει ασκηθεί σε βάρος μου ποινική δίωξη από τη Βουλή πριν τη διενέργεια προκαταρκτικής εξέτασης και εξακολουθεί να υπάρχει μέχρι σήμερα. Αφού λοιπόν η προκαταρκτική εξέταση διενεργήθηκε μετά την άσκηση ποινικής δίωξης είναι άνευ αντικειμένου και απόλυτα άκυρη.

2) Σύμφωνα με το αρ. 31 ΚΠΔ η προκαταρκτική εξέταση διενεργείται με βάση τα αρ. 240, 241 ΚΠΔ, είναι συνοπτική και δεν μπορεί να υπερβεί τους 4 μήνες, και κατά την προκαταρκτική εξέταση δε μπορεί να διενεργηθεί έρευνα, και αν ενεργηθεί είναι απόλυτα άκυρη (Παρακαλώ Βλέπετε ΑΠ 1328/03, Ποιν. Δικαιοσύνη 2003, σ. 780).

Στη συγκεκριμένη περίπτωση και με βάση την παράνομη προκαταρκτική εξέταση που διενεργήθηκε, έλαβε χώρα και έρευνα για τη συλλογή στοιχείων σε βάρος μου και στο σπίτι του Παναγιώτη Σταμάτη και άλλων προσώπων. Πλην όμως οι έρευνες αυτές, και με βάση τις οποίες ασκήθηκε σε βάρος μου ποινική δίωξη είναι απολύτως άκυρες, και δεν έπρεπε να ληφθούν υπόψη, επομένως και για το λόγο αυτόν η ποινική δίωξη σε βάρος μου είναι απαράδεκτη.

Τέλος, το γεγονός ότι η ποινική δίωξη είναι απαράδεκτη αποδεικνύεται και από τις δικονομικές ενέργειες των κυρίων Εισαγγελέων Πλημ/κών Αθηνών, και συγκεκριμένα όπως παρατέθηκε στην αρχή και από τα έγγραφα που υπάρχουν στη δικογραφία οι κυρίες Εισαγγελείς Πλημ/κών, όταν τους παραπέμφθηκε η υπόθεση από τον Άρειο Πάγο και διαπίστωσαν ότι έχει ασκηθεί ήδη η ποινική δίωξη από τη Βουλή, παρήγγειλαν τη διενέργεια κύριας ανάκρισης στον 13^ο Ανακριτή, ο οποίος όμως στη συνέχεια την επέστρεψε σε αυτές γιατί δεν υπήρχαν τα στοιχεία του αρ. 246 ΚΠΔ, **και εδώ γεννάται το ερώτημα:**

Αφού η ποινική δίωξη που άσκησε η Βουλή είχε παύσει με την έκδοση του Βουλεύματος, όπως ισχυρίζονται στην αναφορά τους οι Εισαγγελείς,

γιατί τη διαβίβασαν για ανάκριση στον 13^ο Ανακριτή χωρίς να ασκηθεί ποινική δίωξη από τον Εισαγγελέα Πλημ/κών?

Επομένως λοιπόν τα όσα ισχυρίζονται στην αναφορά τους ότι η παραπομπή από το Συμβούλιο του Αρείου Πάγου της υπόθεσης στην Εισαγγελία Πλημ/κών ότι έχει την έννοια της διαβίβασης των εγγράφων είναι εκτός νομικής πραγματικότητας, αφού οι ίδιες οι Εισαγγελείς παρέπεμψαν την υπόθεση στον 13^ο Ανακριτή για τη διενέργεια κύριας ανάκρισης.

Επίσης και ο ισχυρισμός που εμπεριέχεται στην αναφορά ότι δήθεν έχει περατωθεί η ποινική δίκη με την έκδοση του με αρ. 1/20011 Βουλεύματος του Αρείου Πάγου, είναι κι αυτή νομικά αβάσιμη για τους ίδιους λόγους, δηλ. αν οι κυρίες Εισαγγελείς είχαν την άποψη ότι έχει ήδη περατωθεί η ποινική δίκη με την έκδοση του πιο πάνω Βουλεύματος, γιατί παραγγέλνουν κύρια ανάκριση και στέλνουν τη δικογραφία στον 13^ο Ανακριτή, προκειμένου αυτός να διενεργήσει κύρια ανάκριση με βάση την ποινική δίωξη που έχει ασκηθεί από τη Βουλή?

Δεν αντέχουν λοιπόν στη λογική και στο κοινό περί Δικαίου αίσθημα τα όσα ισχυρίζονται στην αναφορά τους και με βάση την οποία ασκήθηκε σε βάρος μου ποινική δίωξη για τις κατηγορίες για τις οποίες απολογούμαι ενώπιον Σας.

Εκτός από τα προηγούμενα οι κυρίες Εισαγγελείς την πρώτη φορά παραγγέλνουν τη διενέργεια κύριας ανάκρισης στον 13^ο Ανακριτή, με βάση την ποινική δίωξη που έχει ασκηθεί από τη Βουλή και στη συνέχεια όταν ο Ανακριτής τους την επιστρέφει, ασκείται ποινική δίωξη από τον Εισαγγελέα Πλημ/κών. Οι δικονομικές όμως αυτές ενέργειες είναι αντιφατικές και αντίθετες προς την ασφάλεια του δικαίου.

3) ΑΠΟΛΥΤΗ ΑΚΥΡΟΤΗΤΑ ΓΙΑΤΙ ΣΤΕΡΗΘΗΚΑ ΤΩΝ ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΤΙΚΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΜΟΥ

Σύμφωνα με το αρ. 31 ΚΠΔ ο ύποπτος που καλείται για παροχή εξηγήσεων και εξετάζεται χωρίς όρκο, έχει δικαίωμα, μεταξύ των άλλων, να

του χορηγηθούν ΑΝΤΙΓΡΑΦΑ ΤΗΣ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑΣ, ΝΑ ΠΡΟΤΕΙΝΕΙ ΜΑΡΤΥΡΕΣ ΠΡΟΣ ΕΞΕΤΑΣΗ ΚΑΙ ΝΑ ΠΡΟΣΑΓΕΙ ΟΠΟΙΟΔΗΠΟΤΕ ΑΠΟΔΕΙΚΤΙΚΟ ΜΕΣΟ.

Το δικαίωμά του αυτό στηρίζεται στο δικαίωμα ακρόασης του αρ. 20 Σ καθώς και στο δικαίωμα για δίκαιη δίκη με βάση το αρ. 6 ΕΣΔΑ (Συμμεωνίδα σελ. 8 επ.).

Με βάση λοιπόν το αρ. 31 ΚΠΔ ο ύποπτος δικαιούται να λάβει ΑΝΤΙΓΡΑΦΑ ΤΗΣ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑΣ, ΔΗΛ. ΚΑΘΕ ΣΤΟΙΧΕΙΟ ΚΑΙ ΑΠΟΔΕΙΚΤΙΚΟ ΜΕΣΟ ΠΟΥ ΠΕΡΙΛΑΜΒΑΝΕΤΑΙ ΣΕ ΑΥΤΗ, ΜΕΤΑΞΥ ΤΩΝ ΟΠΟΙΩΝ ΚΑΙ ΟΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ ΑΛΛΩΝ ΥΠΟΠΤΩΝ, ΑΦΟΥ ΚΑΙ ΑΥΤΕΣ ΑΠΟΤΕΛΟΥΝ ΑΠΟΔΕΙΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ, ΚΑΙ ΕΠΙΠΛΕΟΝ ΤΟ ΑΡ. 31 ΑΝΑΦΕΡΕΙ ΓΙΑ ΕΓΓΡΑΦΑ ΤΗΣ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑΣ ΧΩΡΙΣ ΔΙΑΚΡΙΣΗ.

Επομένως ο ύποπτος που καλείται έχει δικαίωμα να λάβει και τις καταθέσεις άλλων υπόπτων προκειμένου να τις μελετήσει δεδομένου ότι υπάρχει περίπτωση τα μόνα στοιχεία που πιθανόν να επιβαρύνουν τον ύποπτο να προέρχονται από τις χωρίς όρκο καταθέσεις άλλων υπόπτων.

Στη συγκεκριμένη περίπτωση και στα πλαίσια της προκαταρκτικής εξέτασης κλήθηκα να δώσω εξηγήσεις ως ύποπτος για το ξέπλυμα, και προκειμένου να καταθέσω χωρίς όρκο, ζήτησα, όπως είχα δικαίωμα, να μου χορηγηθούν αντίγραφα της δικογραφίας, μεταξύ των οποίων και οι χωρίς όρκο έγγραφες εξηγήσεις των υπολοίπων υπόπτων. Πλην όμως στην αίτησή μου αυτή ουδέποτε μου απάντησαν θετικά ή αρνητικά και ουδέποτε μου κοινοποίησαν κάποιο έγγραφο ή απόφαση ή διάταξη με την οποία να με ενημερώνουν για τη χορήγηση ή μη των ανωτέρω εγγράφων εξηγήσεων των υπολοίπων υπόπτων, ώστε εγώ να ασκήσω τα προβλεπόμενα από το Νόμο ένδικα μέσα ή βοηθήματα, με αποτέλεσμα να στερηθώ το δικαίωμα ακρόασης και γενικά από όλα τα δικαιώματα που προβλέπονται από το αρ. 20 Σ και το αρ. 6 ΕΣΔΑ.

Είναι δε χαρακτηριστικό το γεγονός ότι, και προκειμένου οι κ. Εισαγγελείς για να δικαιολογήσουν την άρνησή τους με την προαναφερόμενη αναφορά τους ισχυρίζονται για πρώτη φορά ότι κατά το

στάδιο της προκαταρκτικής εξέτασης, το αρ 31 ΚΠΔ δεν προβλέπει την χορήγηση στον ύποπτο αντιγράφων των εξηγήσεων άλλων υπόπτων που περιέχονται στη δικογραφία.

Πλην όμως τα όσα περιλαμβάνονται στην αναφορά είναι νομικά και ουσιαστική αβάσιμα, όπως με λεπτομέρεια αναφέρεται, δεδομένου ότι το αρ. 31 ΚΠΔ αναφέρει ΤΑ ΑΝΤΙΓΡΑΦΑ ΤΗΣ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑΣ και δεν εξαιρεί κανένα έγγραφο, και ειδικότερα τις έγγραφες εξηγήσεις άλλων υπόπτων, γιατί αν ήθελε ο νομοθέτης κάτι τέτοιο θα το όριζε ρητά.

Επομένως λοιπόν έλαβε χώρα απόλυτη ακυρότητα, τόσο δικονομική όσο και ουσιαστική, και όλες οι πράξεις της προδικασίας είναι απολύτως άκυρες.

ΓΙΑ ΤΟΝ ΛΟΓΟ ΑΥΤΟ ΑΡΝΟΥΜΑΙ ΝΑ ΑΠΟΛΟΓΗΘΩ ΓΙΑ ΝΑ ΜΗ ΝΟΜΙΜΟΠΟΙΗΣΩ ΜΙΑ ΠΑΡΑΝΟΜΗ ΚΑΙ ΑΠΟΛΥΤΩΣ ΑΚΥΡΗ ΠΡΟΔΙΚΑΣΙΑ, ΠΕΡΙΟΡΙΖΟΜΕΝΟΣ ΜΟΝΟ ΝΑ ΑΠΟΚΡΟΥΣΩ ΤΗ ΝΟΜΙΚΗ ΑΒΑΣΙΜΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ ΤΗΣ ΝΟΜΙΜΟΠΟΙΗΣΗΣ ΕΣΟΔΩΝ ΑΠΟ ΠΑΡΑΝΟΜΗ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΗ ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΑ ΣΤΗΝ ΕΠΟΜΕΝΗ ΠΑΡΑΓΡΑΦΟ ΠΟΥ ΑΚΟΛΟΥΘΕΙ:

Η ΝΟΜΙΜΟΠΟΙΗΣΗ ΕΣΟΔΩΝ ΑΠΟ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΗ ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΑ ΜΕ ΒΑΣΗ ΤΟ ΝΟΜΟ 2331/95, ΟΠΩΣ ΙΣΧΥΕΙ ΓΙΑ ΤΟ ΧΡΟΝΙΚΟ ΔΙΑΣΤΗΜΑ ΓΙΑ ΤΟ ΟΠΟΙΟ ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΑΙ.

Ο ΔΡΑΣΤΗΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΚΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΔΡΑΣΤΗΣ ΤΗΣ ΝΟΜΙΜΟΠΟΙΗΣΗΣ ΤΩΝ ΕΣΟΔΩΝ ΜΕ ΒΑΣΗ ΤΟ ΝΟΜΟ 2331/95 ΑΛΛΑ Η ΝΟΜΙΜΟΠΟΙΗΣΗ ΑΥΤΗ ΑΠΟΡΡΟΦΑΤΑΙ ΑΠΟ ΤΟ ΒΑΣΙΚΟ ΕΓΚΛΗΜΑ.

Σύμφωνα με το άρθρο 2 του Νόμου 2331/95 για την αντικειμενική υπόσταση του εγκλήματος της νομιμοποίησης εσόδων από εγκληματική δραστηριότητα απαιτείται:

α) αγορά, β) απόκρυψη, γ) λήψη με τη μορφή εμπράγματης ασφάλειας, δ) αποδοχή πράγματος με περιουσιακή αξία στην κατοχή του δράστη, ε) η με

οποιοδήποτε τρόπο δημιουργία δικαιούχου, στ) η μετατροπή και ζ) η μεταβίβαση οποιασδήποτε περιουσίας που προέρχεται από εγκληματική δραστηριότητα (τα προαναφερόμενα αποτελούν τον κατάλογο των αδικημάτων για να στοιχειοθετηθεί η εγκληματική δραστηριότητα).

Από τη διατύπωση του άρθρου 2 προκύπτει ότι ο όρος «εγκληματική δραστηριότητα» χρησιμοποιείται με στενή έννοια, δηλαδή στον όρο αυτό υπάγονται αποκλειστικά και μόνο αξιόποινες πράξεις που αναφέρονται στο άρθρο 1 και αποκλείεται οποιαδήποτε άλλη εγκληματική δραστηριότητα.

Στη συγκεκριμένη λοιπόν περίπτωση η κατηγορία της νομιμοποίησης εσόδων από εγκληματικές δραστηριότητες για την οποία ασκήθηκε ποινική δίωξη είναι νομικά αβάσιμη διότι:

Η ποινική δίωξη ασκήθηκε για την αξιόποινη πράξη της νομιμοποίησης εσόδων από εγκληματική δραστηριότητα με τη μορφή απόκτησης και κατοχής περιουσίας εν γνώσει κατά το χρόνο κτήσης του γεγονότος ότι προέρχεται από εγκληματική δραστηριότητα.

Πλην όμως, η κατηγορία αυτή δεν περιλαμβάνεται στον κατάλογο των εγκλημάτων του άρθρου 1 του νόμου 2331/95 και επομένως, δεν αποτελεί εγκληματική δραστηριότητα.

Η προηγούμενη λοιπόν κατηγορία της νομιμοποίησης εσόδων με τη μορφή της απόκτησης και κατοχής περιουσίας εν γνώσει κατά το χρόνο κτήσης του γεγονότος ότι προέρχεται από εγκληματική δραστηριότητα δεν περιλαμβάνεται στην κατηγορία των αδικημάτων του άρθρου 1 του Νόμου 2331/95 και επομένως δε στοιχειοθετείται η αντικειμενική υπόσταση του εγκλήματος αφού δεν αποτελεί εγκληματική δραστηριότητα σύμφωνα με το άρθρο 2 του Νόμου 2331/95.

Η προαναφερόμενη κατηγορία της νομιμοποίησης εσόδων με τη μορφή της απόκτησης και κατοχής περιουσίας εν γνώσει κατά το χρόνο κτήσης του γεγονότος ότι προέρχεται από εγκληματική δραστηριότητα ΠΡΟΣΤΕΘΗΚΕ ΓΙΑ ΠΡΩΤΗ ΦΟΡΑ με το άρθρο 2 παρ.2 του Νόμου 3691/08, ο οποίος στην προκειμένη περίπτωση δεν πρέπει να εφαρμοστεί

επειδή είναι αυστηρότερος σε σχέση με το Νόμο 2331/95 που ίσχυε κατά το έτος 2000 για το οποίο με βάση την υπό κρίση αίτηση πρέπει να διερευνηθεί τυχόν ενδεχόμενη ποινική μου ευθύνη.

Όπως είναι γνωστό, από το 1995 μέχρι σήμερα, έχουν ψηφιστεί και ίσχυαν για το έγκλημα της νομιμοποίησης εσόδων από εγκληματική δραστηριότητα οι Νόμοι 2331/95, 3474/05 και 3691/08.

Κατ' αρχήν και με το Νόμο 3474/05 προβλεπόταν ότι ο αυτουργός του βασικού εγκλήματος τιμωρείται και για το έγκλημα της νομιμοποίησης εσόδων που τέλεσε, με την προϋπόθεση ότι η πράξη του ξεπλύματος διακρινόταν από την κύρια πράξη του βασικού εγκλήματος και αφετέρου να υπάγεται στο συνολικό σχεδιασμό του δράστη.

Στη συνέχεια, ο νόμος 3691/08 επανέλαβε την ίδια ρύθμιση στο άρθρο 45 παρ. 1, ότι δηλαδή η ποινική ευθύνη του δράστη για το βασικό έγκλημα δεν αποκλείει την ευθύνη και την τιμωρία του καθώς και τη συμμετοχή και για το έγκλημα του ξεπλύματος, με την προϋπόθεση ότι τα στοιχεία της αντικειμενικής υπόστασης της πράξης της νομιμοποίησης εσόδων είναι διαφορετικά από αυτά του βασικού εγκλήματος.

Στην περίπτωση όμως του Νόμου 2331/95, ο δράστης του προηγούμενου βασικού εγκλήματος δεν μπορεί να είναι και δράστης της νομιμοποίησης εσόδων γιατί δεν μπορεί να τιμωρηθεί επειδή υποθάλλει τον εαυτό του και επίσης δεν μπορεί να τιμωρηθεί για μία πράξη δύο φορές.

Επομένως λοιπόν και με βάση το Νόμο 2331/95, στις περιπτώσεις της αγοράς, της απόκρυψης, της λήψης περιουσίας ως εμπράγματης ασφάλειας, της αποδοχής στην κατοχή, ο δράστης αποκτά το προϊόν που προήλθε από το προηγούμενο βασικό έγκλημα που απορροφά τη νομιμοποίηση και δεν μπορεί να είναι ο δράστης του προηγούμενου βασικού εγκλήματος αλλά τρίτο πρόσωπο, με δεδομένο ότι είναι παράλογο να γίνει δεκτό ότι ο δράστης αγοράζει από τον εαυτό του ή δέχεται στην κατοχή του από τον εαυτό του αυτά που απέκτησε από το βασικό έγκλημα.

Για το προαναφερόμενο ζήτημα έχουν εκδοθεί δεκάδες αποφάσεις του Αρείου Πάγου, με βάση τις οποίες ο δράστης του βασικού εγκλήματος δεν μπορεί να είναι και δράστης της νομιμοποίησης εσόδων.

Βλέπετε ενδεικτικά ΑΠ 1057/08, ΑΠ 721/04, ΑΠ 402/03, ΑΠ 351/03, ΑΠ 372/02.

Επομένως λοιπόν, το αδίκημα της νομιμοποίησης εσόδων από εγκληματική δραστηριότητα, όταν τελείται από το δράστη του βασικού εγκλήματος, απορροφάται από αυτό.

Άρα εδώ, και επειδή εγώ κατηγορούμαι για το ξέπλυμα που διενήργησα δήθεν από τις αρχές Μαΐου 1998 μέχρι το έτος 2010, πρέπει να εφαρμοστεί ο ευνοϊκότερος για εμένα νόμος που αφορά το ξέπλυμα, και ο οποίος είναι ο 2331/1995, με βάση τον οποίο το ξέπλυμα έχει απορροφηθεί από τη δωροδοκία, και δεδομένου ότι η ποινική δίωξη για το αδίκημα της δωροδοκίας έχει κηρυχθεί απαράδεκτη με το με αρ. 1/2011 Βούλευμα του Αρείου Πάγου, και το αδίκημα του ξεπλύματος που έχει απορροφηθεί από αυτήν έχει παύσει να υπάρχει και δε μπορεί να ασκηθεί ποινική δίωξη.

Στη συγκεκριμένη περίπτωση και με βάση τα προηγούμενα, η ποινική δίκη της νομιμοποίησης εσόδων από εγκληματικές δραστηριότητες, είναι νομικά αβάσιμη διότι, εφόσον φέρεται ότι υπάρχει ευθύνη για την παθητική δωροδοκία σε βάρος του Ελληνικού Δημοσίου από την οποία προήλθε η ενδεχόμενη απόκτηση ή κατοχή της περιουσίας, η ποινική ευθύνη του βασικού εγκλήματος απορροφά και την ποινική ευθύνη για τη νομιμοποίηση των εσόδων.

Εκτός από το γεγονός ότι η πράξη της νομιμοποίησης εσόδων **δεν περιλαμβάνεται** στην κατηγορία των αδικημάτων του άρθρου 1 του Νόμου 2331/95 και επομένως δεν αποτελεί εγκληματική δραστηριότητα, όπως αναλυτικά αναφέραμε, και γι' αυτό η υπό κρίση ποινική δίωξη είναι απαράδεκτη στο σύνολό της.

Όπως αποδεικνύεται από το όλο περιεχόμενο της δικογραφίας, η δήθεν ευθύνη μου αφορά αδικήματα που τελέστηκαν στην αλλοδαπή και θα

έπρεπε να έχει διερευνηθεί αν η παθητική δωροδοκία με βάση τον αλλοδαπό Νόμο είναι αδίκημα, το ίδιο και η νομιμοποίηση εσόδων και το αν η νομιμοποίηση αυτή περιλαμβάνεται στην κατηγορία των αδικημάτων του άρθρου 1 του Νόμου 2331/95, δηλαδή έπρεπε να έχει λάβει χώρα διπλή εξέταση του αξιόποινου της παθητικής δωροδοκίας και της νομιμοποίησης εσόδων και επομένως, και για το λόγο αυτό η υπό κρίση ποινική δίωξη είναι απαράδεκτη.

Συγκεκριμένα, το έγκλημα της παθητικής δωροδοκίας είναι έγκλημα τυπικό και υπαλλακτικώς μικτό, καθώς και έγκλημα βλάβης, και το ουσιαστικό αποτέλεσμα περατώνεται με την καταβολή των δόσεων που προσφέρθηκαν ως δώρο.

Τόπος δε τέλεσης του αδικήματος είναι ο τόπος όπου ουσιαστικά αποπερατώνεται το έγκλημα και η επέλευση της βλάβης. Εν προκειμένω λοιπόν, και με βάση την ποινική δίωξη που έχει ασκηθεί σε βάρος μου, φέρεται ότι η δόση των δώρων έλαβε χώρα στο εξωτερικό, και ειδικότερα ότι η εταιρία FEEROSTAL στις 2-12-2002 μου έδωσε ποσό των 2.960.225 ελβετικών φράγκων με την αποστολή 2 εμβασμάτων 890.225 και 2.070.000 ελβετικών φράγκων, από λογαριασμό της εταιρίας MARINE INDUSTRIAL ENTERPRISE στην Τράπεζα UBS, σε λογαριασμό της εταιρίας MORELIA TRADING SA, στην τράπεζα CREDIT LYONNAIS, όπως και στην Τράπεζα MORGAN STANLEY, τα οποία στη συνέχεια δόθηκαν από την εταιρία αυτή στο Νικόλαο Ζήγγρα, που δήθεν ενεργούσε για λογαριασμό μου, 1.000.000 ευρώ σε μετρητά και 1.455.000 ελβετικά φράγκα με κατάθεση στον με αρ. 051-54418 τραπεζικό λογαριασμό της Τράπεζας Morgan Stanley της Ζυρίχης.

Αποδεικνύεται λοιπόν ότι οι φερόμενες ως δόσεις δωροδοκίας καταβλήθηκαν σε αλλοδαπή χώρα, και κυρίως στη Ζυρίχη της Ελβετίας, και επομένως και με βάση το αρ. 6 ΠΚ θα έπρεπε να είχε εξεταστεί αν και η παθητική δωροδοκία αποτελεί αξιόποινη πράξη με βάση το Ελβετικό δίκαιο, και στη συνέχεια να εξεταστεί και αν η νομιμοποίηση εσόδων αποτελεί αξιόποινη πράξη κατά τα ανωτέρω.

Επίσης και με βάση την ποινική δίωξη φέρεται ότι έλαβα την 1-11-99 ποσό 4.500.000 \$ ΗΠΑ, την 1-10-2000 το ποσό 1.200.000 \$ ΗΠΑ, και την 7-3-2000 ποσό των 1.000.000 \$ ΗΠΑ, με εμβάσματα από τον με αρ. 051524866 λογαριασμό της Τράπεζας Morgan Stanley Ζυρίχης, που ελεγχόταν δήθεν από τον συνεργάτη μου Νικόλαο Ζήγγρα, στον με αρ. 0155-412-131237-06 τραπεζικό λογαριασμό της Τράπεζας Κύπρου στην Κύπρο, στην Κύπρο, της εταιρίας TORCASO, της οποίας δήθεν δικαιούχος ήταν ο Νικόλαος Ζήγγρας και δήθεν πραγματικός ιδιοκτήτης εγώ. Επίσης ότι στις 10-3-2000 έλαβα δήθεν το ποσό των 420.000 \$ ΗΠΑ μέσω της MORELIA TRADING SA που κατατέθηκε στον με αρ. 1666855 τραπεζικό λογαριασμό της TORCASO στην Τράπεζα Κύπρου στην Ελλάδα, επίσης και στις 25-9-07 φέρομαι ότι έλαβα το ποσό των 70.432,59 \$ ΗΠΑ, και το ποσό των 110.115,37 \$ ΗΠΑ στις 27-9-07, στους με αρ. 41-131237-06 και 0155-40465069 τραπεζικούς λογαριασμούς της Τράπεζας Κύπρου στην Κύπρο. Επίσης φέρομαι ότι στις 7-6-01 έλαβα δήθεν από την ANTEY το ποσό των 16.202.000 ελβετικών φράγκων μέσω επιταγών σε διαταγή της λιβεριανής εταιρίας BLUE BELL SA κ.ο.κ.

Αποδεικνύεται λοιπόν από τα παραπάνω ότι οι φερόμενοι τόποι καταβολής των δόσεων της υποτιθέμενης παθητικής δωροδοκίας είναι η Ζυρίχη της Ελβετίας και η Κύπρος, όπως επίσης και η Γερμανία.

Επομένως και σύμφωνα με τα παραπάνω θα πρέπει να εξεταστεί αν με βάση το Ελβετικό, το Κυπριακό και το Γερμανικό δίκαιο, η παθητική δωροδοκία που αποτελεί και το βασικό έγκλημα ήταν ποινικά αξιόποινες πράξεις. Εδώ πρέπει δε να τονιστεί ότι με βάση το Γερμανικό δίκαιο η παθητική δωροδοκία δεν αποτελούσε αξιόποινη πράξη μέχρι το έτος 2002. Επομένως λοιπόν όλες οι εναντίον μου κατηγορίες και γενικότερα η ποινική δίωξη που έχει ασκηθεί σε βάρος μου είναι νομικά αβάσιμες.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΖΗΜΙΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΔΗΜΟΣΙΟΥ

Από όλα τα έγγραφα που υπάρχουν στην δικογραφία δεν αποδεικνύεται ότι το Δημόσιο έχει υποστεί οποιαδήποτε ζημία, και μάλιστα με βάση το κατηγορητήριο φέρομαι ότι εγώ εισέπραξα τα ποσά που

αναφέρονται σε αυτό, χωρίς όμως να αναφέρεται αλλά ούτε και να αποδεικνύεται ότι τα ποσά αυτά αποτελούσαν ένα τμήμα της αξίας για την αγορά των υποβρυχίων τύπου 214, όπως και τμήμα της αξίας για την επισκευή των τριών υποβρυχίων τύπου 209, καθώς και για την αγορά των TOR-M1. Επομένως, ουδεμία βλάβη ή ζημιά ή διακινδύνευση έχει υποστεί το Ελληνικό Δημόσιο, και η εναντίον μου κατηγορία είναι νομικά και ουσιαστικά αβάσιμη.

Αντιθέτως, το Ελληνικό Δημόσιο ωφελήθηκε γιατί απέκτησε 4 νέα υποβρύχια τύπου 214 αναερόβιας πρόωσης με δυνατότητες που ξεπερνούν αυτές των πυρηνικών υποβρυχίων κρούσης, καθώς και αντιαεροπορικά μέσου βεληνεκούς TOR-M1 της πλέον εξελιγμένης ρωσικής τεχνολογίας, μη αντιμετώπισιμα από τους Τούρκους. Μια απλή περιήγηση στο διαδίκτυο στους ιστοτόπους που ασχολούνται με αμυντικά θέματα (π.χ. DEFENCENET.GR, DEFENCEPOINT.GR κλπ) αποδεικνύει ότι αποκτήσαμε τα καλύτερα παγκοσμίως οπλικά συστήματα, τα οποία και αυτή τη στιγμή κρατούν τις γεωστρατηγικές ισορροπίες στην περιοχή, τα δε δημοσιεύματα περί «υποβρυχίων που γέρνουν» είναι αστεία, αφού ήδη είναι επιχειρησιακά στο Αιγαίο και οι Αξιωματικοί του Πολεμικού Ναυτικού αλλά και των Συμμαχικών Στρατηγείων του ΝΑΤΟ είναι ενθουσιασμένοι με τις επιχειρησιακές τους ικανότητες.

Σημειώνω δε ότι αν ήταν έστω δυσλειτουργικά τα υποβρύχια, τότε γιατί παρήγγειλε έξι ολόδια η Ν. Κορέα, και άλλα 6 ολόδια, τύπου 214, Η ΤΟΥΡΚΙΑ??? Προφανώς, και ειδικά οι Τούρκοι, διότι έχουν κυριολεκτικά ανησυχήσει με τις εκπληκτικές τους ικανότητες και τη σύγχρονη τεχνολογία που διαθέτουν!

Τέλος, είμαι πολιτικός μηχανικός, οικονομολόγος, διατηρώ γραφείο στην οδό Κόμμα Τράκα στην Κυψέλη, έχω τρία παιδιά εκ των οποίων το ένας είναι ανήλικο 6 ετών, μόνιμη και γνωστή κατοικία, αυτή που έχω δηλώσει, και δεν είμαι ούτε φυγόδικος, ούτε φυγόποινος, ούτε ύποπτος φυγής, όπως κρίθηκε και με την προσκομιζόμενη και επικαλούμενη Διάταξη του Εφέτη Ανακριτή με αρ.που μου είχε επιβάλει περιοριστικούς όρους τους οποίους και τηρώ απαρέγκλιτα, επομένως δεν συντρέχει περίπτωση προσωρινής μου κράτησης. Επίσης θέλω να τονίσω

ότι τα δημοσιεύματα του Τύπου άρχισαν να στρέφονται εναντίον μου για τα προαναφερόμενα αδικήματα πριν ακόμη ασκηθεί ποινική δίωξη, δηλ. από το Μάιο του 2010, και με βάση τα δημοσιεύματα αυτά συγκροτήθηκε εξεταστική επιτροπή στη Βουλή και στη συνέχεια συνεδρίασε η Ολομέλεια, στις οποίες κλήθηκα να παραστώ και παραστάθηκα τηρώντας το Νόμο και το Σύνταγμα. Αν εγώ είχα σκοπό να διαφύγω στο εξωτερικό, θα το είχα κάνει από το καλοκαίρι του 2010 που δεν είχε ασκηθεί καν η ποινική δίωξη, δεδομένου ότι γνώριζα τις δημοσιογραφικές κατηγορίες εναντίον μου, που δεν διαφέρουν κατά πολύ από αυτές με βάση τις οποίες ασκήθηκε η ποινική δίωξη.

Επομένως τα όσα αναφέρουν οι κυρίες Εισαγγελείς ότι πρόκειται να διαφύγω στο εξωτερικό γιατί τα σύνορα της χώρας δεν φυλάσσονται όπως πρέπει είναι ουσιαστικά αβάσιμα.

Ο Απολογούμενος

Ο Πληρεξούσιος Δικηγόρος

